

in zboljšavljajo, le od nas ni tega slišati, ker kaj takega res nihče poročati ne more. Naše steze so namreč hudo zanemarjene. Kdo je temu kriv? Mnogokrat malomarni okrajni zastopi, še večkrat bojazljivi predstojniki, največ pa lenobni cestnikarji, ki na vse drugo zmislijo zlasti na denarje, katere pri srenjah ali okrajnih zastopih dobivljajo, le na svoje steze ne. Nekateri cestnikar je menda iz cukra stvarjen, ker se v dežu ne upa na stezo, da bi vođo iz nje spuščal, napolnjene jarke iztrebil. Kupi so sicer že navožení po našej stezi, pa cestnikar ni toliko dober, da bi jih razkopal in razvozil; prej ni časa imel, zdaj pa ne more. Tak človek ni vreden peněz, katere srenjo stane!

Iz Ormuža. (Hudobija.) Neko večer proti koncu meseca oktobra se pripeljajo po Dravi flosarji s 3 flosi naloženimi z lesovino do našega mesta, jih ustavijo in z novim vožjem privežejo za sohe na premiščen. Trudni flosarji se podajo spat in proti polnoči res trdno zaspijo. Sedaj prilize hudoben flosar nekega drugega flosa, prereže novo vožje in ga ukrade. Ni dolgo trpelo in flosi začnejo po Dravi plavati, česar pa speči flosarji niso čutili. Flosi plavajo naprej in zadenejo v mlin niz Ormuža, kar je tudi flosarje vzbudilo; 2 planeta brž kvišku in splazita na mlin, eden pa skoči v Dravo in obtiči srečno na bližnjemrodu. Mlin se sicer ni vtrgal, ali veliko dela so imeli flosarji, preden so flose izpraznili in jih zopet od mlina h kraju spravili; zgodila bi se lahko bila mnogovrstna nesreča na življenju in imetju, to pa vse zavolj hudobne poželjivosti po nekoliko sežnjih novega vožja. Tat je vožje skrtil pod streho mlina, pa je bil zasačen, ko je poznej po nja prišel — vendar ničesar neče obstati in vse trdovratno taji. Človek je res pravi hrust s kosmato vestjo!

Od sv. Martina na Paki. († Priden mož pokopan.) V petek 24. novembra smo tu pri podružni cerkvi sv. Janeza v Gornjem pokopali Tomaža Sagrađišnika po domače starega Urečnika moža, da je malo takih. Bil je rajniki že 6 let na preužitku, mnogo let cerkveni ključar za našo podružno cerkev. Teško bi pero popisalo njegove zasluge za njo. Bil je mož navadno bolj ojster pa tudi neizrečeno dober in usmiljen posebno do ubogih. Žalostno je za berača ali potnika, kedar v mrzli zimi ali hudem snegu po cele vesí obere, preden najde svoje prenočiše; ali pri rajnemu možu ga ni iskal zastonj. Že od daleč so berači in popotniki vlekli na njegovo hišo rekši: grem k Urečniku, tam bom ostal črez noč, dobro vedoči, da tam se dobi dobra večerja in zajuternik. Ob velikih praznikih: kakor o božiču, puštnih dnevih, velikonočnih praznikih, bilo jih je vselej mnogo pogostovanih pri njegovi hiši. Z eno besedo bil je rajniki Tomaž dober in usmiljen oče, posebno do ubogih; vsakemu je rad pomagal, ako je le bilo mogoče, bodi z živežem bodi z oblačilom ali z denarjem; ni pustil človeka od hiše, da bi mu ne bil kaj postregel. Bil je pa tudi občno ljub-

ljen in spošтовan ne le samo po domači fari, tudi široko okoli, kar se je tudi pri njegovem pogrebu videlo. Akoravno bil je čisto delavnik in je strašno snežilo, je vendar velika rajda ljudi njega na mrtvišče spremljala. Naj bo rajniki mož toraj vsem znancem in prijateljem v molitev priporočen!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Veselo novico imamo denes poročati: tako zvana mladoslovenska stranka je v njenih zastopnikih razpadla. Poslanci dr. Vošnjak, Pfeiffer in Nabergoj so pristopili državno-pravnej stranki, katero vodi grof Hohenwart in pri kateri je tudi naš vrli Herman. Hvala Bogu, domače razprtije je vsaj enkrat konec. Naše znotranje zadeve se čedalje bolj mešajo. Dunajski ministri so z magjarskimi se dogovorili, kako se bo dualizem podaljšal. Magjari so bili z dogovori zadovoljni, dunajski ministri pa so gledé nacionalne banke hotli od dane besede odstopiti; to pa zato, ker je banka sama dogovorjeno preuredbo zastran izdavanja bankovcev zavrgla, najbolj pa ker nemški ustavoverci o tem nečejo ničesar čuti, da bi Magjari iz nacionalne banke 30 % srebra dobili in potem toliko magjarskih bankovcev izdali, katere bi tudi mi morali sprejemati. Da bi se te težkoče poravnale, potovali so naši ministri v Budapešt, kjer je bil z magjarskimi ministri velik pogovor pred cesarjem — a bilo je vse zastonj, Magjari hočejo dobiti, kar se jim je obečalo. Kakov konec bo to imelo, je težko reči; govornica gre, da bodo sedanji dunajski ministri odstopili. Minister Hlumecki je državnemu zboru nasvetoval, naj se pokupijo vse železnice; delničarjem se naj izplača njihova tirjatev z državnimi dolžnimi pismi. Misel ni slaba, le škoda, da se je tako pozno našla, kajti strahovito veliko milijonov smo davkeplačilci že plačali samo v podporo železnicam. — Angležka in Francoska plačujete za vvaženje svojega blaga k nam izredno malo colnino, našemu blagu pa pot zapirate z neizmernim velikim colom. Konec decembra bi imel te nesreče konec biti, a ministri naši so nasvetovali državnemu zboru, naj še tako ostane do konca julija 1877. — V Pragi je nemški profesor Woltman razžalil česki narod; vsled tega se je zbralo 600 českich dijakov ter profesorja očitno zasramovalo; 3 dijake so policaji zaprli. — V Zagrebu na tamošnji gimnaziji podučuje že več časa mnogo Slovencev; sedaj so 4 slovenski profesorji tam; Slovenci bi jih rajši imeli v Mariboru ali v Ljubljani namesto sedanjih profesorjev, ki so iz večja trdi, slovenskim dijakom malo kedaj prijazni Nemci. Ubogi Slovenci iše kruha na tujem, doma pa mu ga uživajo tujci. Katoliški župnik Musič, ki je v Hercegovini z 3000 vstaši hrabro Turkom glave odbijal, je zašel črez avstrijsko mejo v Dalmacijo; avstrijski žandarji so ga zgrabili in v Celovec odposlali, kder bo zaprt.

Vnanje države. Hrabri jugoslavjanski junaki so vsaj toliko dognali, da se vsa Evropa za nje zanimiva in vse, razun pešice Magjarov in zagriz-njenih slavjanožrecev med Nemci, Francozi in An-gleži, želi — Turka v Azijo zapoditi. Da se bo to gotovo in sicer skoro zgodilo, se kaže čedalje bolj jasno. Turkoljubni Nemci so v državnem zboru v Berlinu prašali Bismarka, ali ne bo ni-česar storil zoper Ruse, ki hočejo turške dežele imeti? Bismark jim je pa ostro odgovoril, da Pru-sija nima obžalovati 100letne zveze z Rusijo, in dokler bo on minister, ne bo nihče Prusov zoper Ruse spravil v boj. Iz teh besed je razvidno, da bo Rusija dobila prosto roko zoper Turka. Vsled tega so tudi magjarski in drugi Turki precej po-tihnoli. — Na Francoskem so ministri odstopili, ker jim freimavrski poslanci delajo velike za-prekde zahtevajoči boj zoper sv. katoliško Cerkev. Ministri in tudi maršal Mak-Mahon tega nečejo; bati se je velikih razprtij in novih homatij. — Italijanski ministri čakajo že težko na smrt pape-ževo; radi bi volitev novega papeža ali zabranili ali pa tako v svojo oblast dobili, da bi bil iz-voljen slab in pravice sv. Cerkve izdajalen papež. Treba bo tedaj vernikom moliti Boga, da ne pri-pusti tolike žalosti in nesreče! — Angleži bržčas očitne vojske z Rusom ne bodo začeli zaradi Tur-čije, tem bolj pa njo bodo skrivoma podpirali, vsaj bolj, kakor so Rusi podpirali Srbe. V ta namen so odposlali 300 mornarjev za železne ladje, ki bodo v Donavi branile Rusom prehod, tudi pojde 1000 angleških oficirjev Turkom v pomoč, zraven pa še bodo dali denarjev in streljiva tako, da bodo Rusi in njihovi zavezniki Rumuni, Srbi, Grki in vstaši imeli še veliko dela, preden bodo Turka pobili. Turki neki mislijo v Evropi čakati, v Aziji pa proti kavkazkim goram Ruse napasti, zato zbi-rajajo tam največjo vojsko 150.000 mož, v Evropi pa popravljajo trdnjave, sedaj posebno proti Gr-kom v Tesaliji in Albaniji. Ali tukaj so dobili nove sovražnike. Do sedaj mirni albaneški Miri-diti so se pod knezom Prenkom izneverili, se okli-cali neodvisne in zvezo sklenoli z Črnogorci. Ti hrabri junaki še imajo 18.000 vrlih mož; v po-slednji vojski so Črnogorci vzeli 2 trdnjavi, 6 ka-nonov, 10.000 pušek in ubili više 20.000 Turkov in bi jih zaklali še več, toda streljiva jim je zmanj-kalo tako, da je imel vsak še le samo 4 patrone; morali so tedaj tem bolj z handžarom sekati Turke; vstašev je v Heregovini 6000 in v Bosniji 5000 mož. Srbi so svojo vojno razdelili v 4 razdelke po 15.000 mož in bodo tedaj ob novem letu imeli zopet 60.000 vojakov na nogah. Rumuni so skle-noli z Rusi zvezo in bodo ruske vojni dodjali 52.000 pešcev, 12.000 konjenikov in 100 kanonov. Ruska vojna zoper Turka namenjena je razdeljena na tri velike oddelke. Prvemu je poveljnik veliki knez Nikolaj, carev brat, in je 2. dec. odšel k vojni vzemši seboj lepo leseno podobo Device Marije, katero so mu petrograški oficirji poklonili v zna-

menje želja, naj mu kraljica nebeska pomaga zo-per divje Turke. Ta oddelek se zove „južna vojna“ in šteje 133.000 pešcev, 12.000 konjenikov in 480 kanonov; drugi oddelek šteje 60.000 vojakov in bo branil pobrežje Črnega morja, tretji oddelek se zbira za Kavkazom v Aziji in je najmočnejši; šteje 114.000 pešcev, 38.000 konjenikov 650 ka-nonov. Dnevi premirja do novega leta bodo hitro pretekli in začela se bo krvava vojska, ako se Turki do tistega trenutka vsemu ne udajo, kar Rusi tirjajo z britkim mečem v roki — za uboge slavjanske in krščanske svoje sobrate na Turškem. Bog daj kristijanom i Slavjanom slavno zmagati mohamedanske drabali in jih zapoditi nazaj v Azijo od koder so pred 400 leti prišli.

Za poduk in kratek čas.

Iz Maribora v Solčavo in savinjsko dolino.

III. Žeje v Dobrlivesi ni treba trpeti. Izpod bre-ga priteka v korito po žlebu čista voda, zdrava pijača ljudem in živini. Naša konja sta dobro vedela, da je za nju tukaj „štacijon“ in sta naravnost proti koritu potegnola si žeje gasit. Vozač je med tem mirno kot štor sedel na vozu; ni mu na misel prišlo, da bi ubogi živini izbrzdil in jima pitje polajšal. Kaj bi neki on rekel, ako bi mu žejne-mu kdo kak hlod med zobe vteknol, potem pa po-nudil kupico dobrega vina? Tudi živina je božja stvar; Boga žali, kdor ž njo neusmiljeno ravna.

Kmalu za Dobrovesje smo se pripeljali do malega jezera; nekdanj bilo je večje; sedaj je last benediktinov. Iz voza smo gledali ribe, kako so celó blizu ceste mimo plavale brezplašne; dalje za njimi med trstovjem in šarjem so pa divje race in druge vođene ptice počivale po mehkih gnezdih in svoje mladiče gojile. Sedaj pridemo v Šitaro-ves. Na strani je videti nekoliko kosov vinogra-dov — menda edini na Koroškem z onimi, ki se nahajajo in labodski dolini pri nekdanjem škofijskem gradiču Thürn. Šitarovaški vinogradi niso veliki, vendar pa najdeš v vsakej krčmi — šitarovaško vino. Tudi na Koroškem delajo krčmarji čudeže in spreminjajo vodo v vino. Skozi Šitaroves je nekdanj peljala slaba vozna cesta, sedaj imajo lepo novo stezo, po kateri smo se zasukali v dol malo na levo ter prišli pred Miklaučev dvor; nemški mu pravijo Miklantzbof in je zaradi svoje velike pivarne daleč po Koroškem znan. Poslopje samo za se je že podobno mali graščini. Zraven pivar-jev je še v posloplju mnogo drugih rokodelcev, kolarjev, kovačev, remenarjev. Pivo je izvrstno in se ga veliko na vse kraje pošilja. Tukaj smo se tudi našega telečnjaka srečno znebili in se pre-stavili na ličen kolesel za 4 osebe. Telečnjak je bil Miklaučev in je pri njem ostal. Naj počiva v miru, za mene je svoje že opravil in upam, da se nikoli več ne srečava. Odtod naprej je nekdanj bila težavna cesta čez breg mimo komende Rech-